

Sygn. akt III KK 238/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **K. G.**

skazanego za przestępstwo z art. 200 § 1 k.k.

w zb. z art. 200a § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 22 czerwca 2022 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 8 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 8 kwietnia 2021 r., orzekł wobec K. G. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności powstałą z połączenia trzech kar jednostkowych wymierzonych za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełnione na szkodę małoletnich poniżej 15 lat oraz orzekł w stosunku do niego odpowiednie środki karne. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2021 r. apelacji obrońcy, poprawił błędną kwalifikację prawną w

niewielkim zakresie, a w pozostałym – a więc w zasadniczej części – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości kasacją obrońca. Zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niepełnym i nienależytym rozważeniu zarzutów apelacyjnych, tj.: 1) obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k.; 2) błędnego ustalenia, że skazany zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 200 § 1 k.k.; 3) obrazy prawa materialnego – art. 200 § 1 k.k., wniósł o wydanie rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Jakkolwiek obrońca w części wstępnej kasacji zadeklarował, że zaskarża wyrok Sądu odwoławczego w całości, to jednak treść tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jednoznacznie wskazywała, iż zakwestionował on tylko orzeczenie odnoszące się do skazania za przestępstwo seksualnego wykorzystania małoletniej J. D..

Analiza motywacyjnej części zaskarżonego wyroku dobitnie zaświadczała, że Sąd *ad quem* rozważył wszystkie podniesione w apelacji zarzuty. W sposób nader wnikliwy i przekonujący wykazał, dlaczego zastrzeżenia sformułowane w środku odwoławczym co do oceny zeznań pokrzywdzonej J. D. i jej matki E. D. nie zasługiwały na uwzględnienie. Odniosł się również w stopniu wystarczającym do oceny opinii biegłego mgr. R. P.. Nie uszedł też jego uwagi istotny dowód w postaci treści korespondencji między pokrzywdzoną a K. G.. Odtwarzany stan faktyczny dał Sądowi drugiej instancji pełną podstawę do zaakceptowania przyjętej przez Sąd *a quo* oceny prawnej zachowania skazanego w stosunku do J. D.; przypisane skazanemu działanie w całej rozciągłości wyczerpywało znamiona zarówno przestępstwa seksualnego wykorzystania osoby małoletniej poniżej lat 15, o którym mowa w art. 200 § 1 k.k., jak i przestępstwa *groomingu* z art. 200a § 2 k.k.

Uznając za zbyteczne powtarzanie wszechstronnych i wyczerpujących wywodów Sądu odwoławczego oraz trafnych uwag zamieszczonych w

prokuratorskiej odpowiedzi na kasację (słusznie oskarżyciel publiczny zauważył, że skarżący w istocie zmierzał do obejścia ustawowego zakazu podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych), Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.